

Viktória Chavez, 16 rokov

Poľný dom

„Grace, počúvaj ma! Si si istá, že je to dobrý nápad? Rozhodne istá? Pretože z tohto domu mi ide mráz po chrbte a vyzerá, že sa každú chvíľu na nás zrúti...“ Charlotte zvolala a pritísila si batoh bližšie k hrudi.

„Nikdy som nepovedala, že je to dobrý nápad. To ty si trvala na tom, že sa ku mne pridáš.“ Pokrčila som plecami a pristúpila bližšie k vchodovým dverám.

„Pretože som ťa tu nechcela nechať samú! Áno, tento dom nie je niekde uprostred lesa, ale stále je mimo hlavnej cesty, keby sa ti niečo stalo...“ odmlčí sa, očividne na to nechce myslieť.

„Ja viem a vážim si to. Ale... nechcem, aby si sa tu nútila zostať, keď ťa toto miesto desí... Čo keby si zostala v aute? Nemám v pláne byť vnútri celé hodiny, takže by si sa mohla vrátiť do auta a keby niečo, môžem ťa zavolať.“

Váhavo mi podala ruksak a jemne sa usmiala, keď som jej ruke dala jemný stisk v snahe ju upokojiť.

„Dobre... Ale potom sa pôjdeme najesť...“ Ukázala na mňa, zoskočila zo schodov a rýchlo sa vrátila k môjmu autu.

„Samozrejme. Na zadnom sedadle sú nejaké čipsy!“ Zavolala som na ňu, keď sa znova pohodlne usadila na sedadle spolujazdca. O niekoľko sekúnd neskôr zdvihla ruku s občerstvením v ruke.

„Už nie!“ To je posledná vec, ktorú počujem pred tým, než prejdem cez dvere opusteného domu. Bolo to strašidelnejšie, ako som očakávala, aj keď to nebolo jedno z obrovských temných sídiel známych z filmov s pomstychtivými duchmi a temnými lesmi všade naokolo. Namiesto toho to bol jednoduchý dom s dvoma poschodiami uprostred starého, suchého poľa, a na všetkom sa vznášala hrubá vrstva prachu a drobných kúskov farby, ktorá sa odlupovala zo stien.

Prvé poschodie tvorila kuchyňa spojená s obývačkou, uzavretá izba a niečo, čo vyzeralo ako komora pod schodmi. Kráčajúc ďalej ku kuchyni som si v duchu poznamenala štýl nábytku. Sklenené dvierka s elegantným orámovaním začali rokmi strácať svoju bielu farbu a odhaľovali hnedastú farbu dreva a čiernu pracovnú dosku. Hoci riad sa zdal byť starší, pravdepodobne sa v rodine dedil. Inokedy by to bola krásna ukážka staršieho nábytku, ale práve teraz to nerobilo nič iné, len mi prinášalo hrôzu. A nad otvorením chladničky sa ani neopovážim myslieť. Okrem toho bol pri stene jedálenský stôl so štyrmi stoličkami a jednoduchou vázou s umelými tulipánmi. Pod tou hustou vrstvou prachu tie kvety boli asi jediné, čo nevyzeralo poznačené rokmi a ich žlté okvetné lístky stále hrdo stáli. Nad stolom bolo malé okno so starou, zničenou záclonou.

„Trochu vetrania by tu nezaškodilo,“ zamrmlala som sama sebe a natiahla som ruku, aby som ho otvorila. Bolo zaseknuté, čiže som musela zatiahnuť silnejšie a skoro som spadla, keď konečne povolilo a otvorilo sa. Na vonkajšej parapete bolo niekoľko opustených pavučín a dokonca aj hniezdo, ktoré tam muselo byť už niekoľko rokov.

Obývacia izba však mohla byť šťastnejšia. Jednoduchý červený gauč sprevádzaný dvoma kreslami v rovnakom odtieni, malý stolík s nejakými starými novinami umiestnenými medzi sedadlami a jednoduchá komora so staro vyzerajúcim televízorom na vrchu. Pristúpila som bližšie k stolíku a naklonila sa, aby som si lepšie prezrela noviny. 1973. Bolo to sotva viditeľné, pretože väčšina textu bola vyblednutá, ale bolo to tam. Narovнала som sa späť a ešte raz som sa poobzerala po obývačke. Červená farba pohovky a kresiel tiež vekom vybledla a vzhľadom na množstvo prachu rozhodne nebol dobrý nápad sedieť na nej, pokiaľ som si nechcela natrvalo zaprášiť rifle. A na to som náladu nemala vôbec.

Cestou do zatvorenej miestnosti som vzala noviny a vložila ich do ruksaku v nádeji, že si ich budem môcť prečítať neskôr, alebo aspoň o nich na internete niečo nájsť. Keď som otvorila dvere, čakala ma malá kúpeľňa, na ktorej nebolo nič zaujímavé. Malá skrinka schovaná za zrkadlom bola skoro prázdna, až na nejaké obväzy a tabletky. Ale okrem toho tam nebolo nič zaujímavé.

Komora bola poslednou miestnosťou na tomto poschodí, a hoci bola o niečo väčšia, než som očakávala, stále v nej nebolo čo hľadať, pretože jediné veci, ktoré vyplňali police, boli

prázdné poháre, nejaké škatule so starou elektronikou, káble a niekoľko prázdnych košov. Zobrala som jednu zo starých škatúl a položila ju na zem, aby som sa mohla bližšie pozrieť na jej obsah. Bolo tam niekoľko káblov, stará kanvica a pár bateriek. Škatuľu som znova zatvorila a vrátila na miesto pred tým, než som si zobrala druhú, o niečo väčšiu. V tej boli hlavne hračky. Bábiky, kocky, a dokonca aj jedna z tých starých videohier, ktoré som naposledy videla ako dieťa. Vytiahla som ju a otočila, aby som mohla vidieť zadnú stranu. Ak by som sa posnažila, mohla by som ju znova rozbehnúť... Hru som schovala do svojho ruksaku a škatuľu vrátila na miesto. Uistila som sa, že som nič neprehliadla a zamierila som k schodom. Schody vŕzgali pod mojou váhou a zdalo sa, že sa skoro zlomia. Bolo to úplne iné, ako keď som bola dieťa. Hoci som nikdy nebola vo vnútri domu, zdal sa mi svetlejší a usporiadanejší, aj keď som ho videla len z okna.

Ježiši! Takmer som skríkla zo strachu, keď mi z ničoho nič popod nohy prebehla krysa, ktorá zmizla rovnako rýchlo, ako sa objavila a ja som vybehla po posledných schodoch hore. Úľavou som si povzdychla, keď som znova bola na pevnej zemi a rada, že sa podo mnou tie schody nerozpadli. Aj keď asi nebudem mať také šťastie, keď pôjdem naspäť dole.

Kvôli chýbajúcim oknám v hale bolo oveľa tmavšie. Siahla som do ruksaku a vytiahla malú baterku, ktorou som si posvietila na chodbu. Pozdĺž stien boli dvojce dvere, jedny napravo a jedny naľavo, a jedny na strope, pravdepodobne vedúce do podkrovia.

Dvere naľavo viedli do priestrannej spálne. Uprostred stála veľká manželská posteľ, napravo od nej stolík so zrkadlom a naľavo skrine, pričom každý kus nábytku nadväzoval na tmavšiu paletu farieb. Na stole ležala malá čierna škatuľka s levanduľovou stuhou a hneď vedľa nej biela, staršie a drahšie vyzerajúca. V tej čiernej bolo iba niekoľko prsteňov, náhrdelníkov a iných šperkov, a tú druhú som nedokázala otvoriť. Skriňa našťastie zamknutá nebola a pozostávala z mnohých starých šiat, blúzok a nočných košiel.

„Hm... človek by si myslel, že ich zničia mole...“ zamrmlala som a rukou sa opatrne dotkla látky jedných zo šiat. Bola príjemná na dotyk a po vypraní by sa pravdepodobne dala opäť nosiť, čo neznie práve zle, keďže sú celkom pekné. Opäť som zatvorila skriňu a vyšla zo spálne. Na druhom poschodí som nechcela stráviť veľa času.

„Ešte jedna,“ vzdychla som si a išla som k druhým dverám. V žiadnom prípade som však nechcela ísť do podkrovia. Ak by sa rebrík zlomil, veľmi pekne by to nedopadlo..

Poslednou miestnosťou v dome bol malý umelecký ateliér s prázdnyimi plátnami a nedokončenými projektmi a krásnymi dielami na stenách. Rastliny, ktoré kedysi hrdo stáli vo svojich kvetináčoch, teraz dlhodobo chátrajú. Okrem toho tam bolo niekoľko škatúl so starými maliarskymi potrebami, štetce, farby, prakticky všetko. V tých časoch to bol naozaj umelcov sen, obrazy, hoci väčšinou nedokončené, dokonale zachytávali krásne krajiny, portréty a umelcove pocity. Jeden z tých menších, na ktorých bol dom, som zložila zo steny a vrátila sa s ním na chodbu. Opatrnými krokmi som zišla naspäť zo schodov a vrátila sa k autu. Chcela som sa ešte zdržať, ale predsa len budem mať ešte čas, keď to tu budem opravovať.

„Našla si niečo?“ Charlotte si zvedavo prezrela obraz.

„Nič zvláštne, ale našla som nejaké časopisy,“ zdvihla som obraz, „dokonca aj umelecký ateliér!“

„Polož ho na zadné sedadlo. Dúfam, že sa teraz vraciame do mesta. Sľúbila si mi predsa obed...“

„Áno, áno. Ideme. Len sa snaž do ničoho nenaraziť.“ Predtým, ako som sa vrátila do auta, som odložila obraz na sedačku a uistila ho bezpečnostným pásom.

„Nič nesľubujem!“ Zasmiala sa, naštartovala auto, aby sme zamierili do mesta. Zapla som rádio a pustila Sweet Child O' Mine od Guns N' Roses.

Čoskoro bolo bistro Harborview na dohľad. Bol to malý rodinný podnik na okraji mesta a jeho bielo-červená paleta vynikala medzi neutrálnymi farbami okolitých domov. Zaparkovali sme na malom parkovisku pri budove a vyšli z auta. Keď sme ho zamkli, zamierili sme do bistra a hneď sme sa ocitli v prázdnom boxe pri oknách. Sedeli sme v príjemnom tichu, kým sme čakali na Michala, jedného z čašníkov, ktorý sa ponáhlal k nášmu stolu s poznámkovým blokom v ruke.

„Ako zvyčajne?“ spýtal sa a očami si nás obe prezrel.

„Samozrejme, ale pridaj si na zoznam aj jedného blondavého čašníka,“ povedala Charlotte a vyslúžila si od Michala žmurknutie.

„Idem na to!“ zvolal a potom zmizol a ponáhlal sa späť do kuchyne.

Uvoľnila som sa na pohodlnej koženej lavici, zatiaľ čo moje oči vnímali okolie. Bistro bolo takmer prázdne, okrem nás a mladého páru pri okne. Určite kvôli tomu, že je týždeň. V sobotu je problém nájsť tu voľné miesto.

„Takže tu už zostávaš?“ Charlotte sa spýtala a zobrala si jedálny lístok, aby si ho prezrela, aj keď ho už pravdepodobne pozná naspamäť. Posledných niekoľko rokov som strávila v zahraničí ako študent na univerzite literatúry. Ale nemohla som sa dočkať svojho návratu domov.

„Pravdepodobne. Predsa len som zdedila ten dom a dostala som dobrú ponuku na prácu. Bola by škoda teraz odísť.“ Pokrčila som plecami a oprela sa o stolík. Aj keď sa snažila to nedať najavo, bolo jasné, že ju to potešilo. Pred tým než som stihla povedať niečo navyiac, sa Michal znova objavil pri našom stolíku a položil naň naše jedlo. Hranolky a rybie prsty pre Charlotte a kurací sendvič pre mňa. Snažila som sa nesmiať, keď sa začali handrkovať, pretože Michal zobral Charlotte z hranoliek. Klasika.

„Michal!“ Udrela ho po ruke a vrhla naň pohľad, ktorý by mohol zabíjať, keď sa znova načiahol po jej tanieri.

„Au! Charlotte!“ Pozeral sa na ňu psími očami, až pokým mu nedovolila zobrať si ďalšiu. Veľa ľudí si myslelo, že sú spolu, ale aj keď som vedela, prečo si to myslia, ja som taký pocit nemala. Musím však priznať, že bolo obdobie, kedy som si to myslela, a doteraz im to pripomínam.

„Nehádajte sa, hrdličky,“ uškrnula som sa a pustila sa do svojho sendviča, ignorujúc ten vražedný pohľad, ktorým sa na mňa obdivoja pozreli. Bolo ťažké schovať smiech, keďže som sa skoro celá triasla od snahy nezasmiať sa nahlas.

<<<<⊕>>>>

Znova som sama sedela na lavičke pri škôlke, ticho si kresliac do svojho skicára. Od malička som milovala kreslenie, aj keď moji rodičia tým neboli veľmi nadšení. O mojej záľube sa presvedčili, keď som ako dvojročná dokreslila celú stenu v obývačke, kým moja mama varila.

„Prečo vždy kreslíš ten dom na poli? Nemyslíš si, že je to čudné?“ Charlotte sa mi pozrela cez plece na úboho nakreslený dom, na ktorom som pracovala.

„Ja si to nemyslím. Mne sa ten dom páči.“ Pokračovala som vo vyfarbovaní strechy na červeno pastelkou, snažiac sa nezásť za čiaru, aj keď mi to veľmi nešlo.

„Bola si tam niekedy?“ spýtala sa a obišla lavičku, na ktorej som sedela, aby si sadla vedľa mňa.

„Nie. Ale jedného dňa tam chcem žiť!“ povedala som s nadšením. Väčšina detí si myslela, že som čudná a posadnutá tým strašidelným a opusteným domom. Medzitým priateľstvo, ktoré sme mali so Charlotte, bolo perfektné, aj keď vzniklo zdieľaním sladkostí. To bol jediný raz, keď sa ma spýtala na môj záujem o ten dom. Taktiež si spomínam aj na svoju učiteľku z druhej triedy. Zavolala si mojich rodičov a pýtala sa ich naň, dokonca im povedala, aby zvážili terapeuta. Vtedy som nechápala prečo. Prišlo mi to na um až o niekoľko rokov neskôr, a ak mám byť úprimná, bola som rada, že moji rodičia o tom vlastne neuvažovali. Teda aspoň dúfam, že neuvažovali. Celá táto situácia je celkom vtipná. Môj otec by to bol nazval šťastnou náhodou, moja mama zase osudom. Ale žiť v dome, ktorým som bola ako dieťa takmer posadnutá? To muselo byť oboje. Niekedy ma zaujíma, kto v tom dome vlastne žil. Nikdy som nikoho z neho nevidela vychádzať, ale vždy som niekoho videla vnútri pohybovať sa.

Dokončím posledné detaily na mojej kresbe, a konečne sa vrátim do reality z môjho snenia. Z predtým prázdneho papiera sa na mňa usmieva postaršia žena, takmer identická fotke, ktorú mi jej rodina poskytla na porovnanie. Toto bola ďalšia výhoda kreslenia. Ľudia si odo mňa niekedy objednávali kresby svojich blízkych, maznáčikov, a niekedy ich partnerov. A nebol to zlý nápad využiť svoj čas a privyrobiť si nejaké peniaze. Posledných niekoľko dní som prerábala tento dom aspoň tak, aby som tu mohla žiť a odsťahovať sa z Charlottinho gauča. Jej to nevádi, ale už som od jej kocúra dostala niekoľko nepekných pohľadov, že

som mu obsadila jedno z jeho obľúbených miest. Teda aspoň pokiaľ mu nedám pamlsok. Už som upratala a vymenila nábytok v obývačke a na kuchyni som dnes začala pracovať. Kým som ale skončila, už bola tma. Keďže sa mi už nechcelo jazdiť naspäť, zavolała som Charlotte, že dnes tu zostávam aspoň na noc a že sa ráno vrátim. Vyšla som po schodoch do štúdia a položila som kresbu na stojan na plátno, aby mi dole nezavadzala, keď budem pracovať. V rýchllosti som ešte zabežla do auta po deku, ktorú si tam vždy nechávam a po návrate do domu všetko zamknem. Už bolo neskoro, tak som zhasla a ľahla si na už vymenený gauč. Dúfam však, že zajtra tu už nemusím zostať.

Bola asi polnoc, keď som sa zobudila kvôli zvukom z poschodia. Načiahla som sa po baterku a vstala. Ak sa sem dostala mačka, radšej sa jej zbavím a dobre sa vyspím. Ticho som vyšla po schodoch, svietiac si baterkou, aby som nespadała. Konečne som dorazila na poschodie a obzrela sa. Dvere do štúdia boli otvorené. Rovnako ako aj dvere na povalu.

Opatrne som pristúpila k dverám. Ale čo som videla nebola mačka, myš ani iné divé zviera. Ale človek. Aspoň na prvý pohľad. Stálo to uprostred štúdia, prezerajúc jednu z mojich kresieb. Nehýbalo sa to, a už som začínala mať pocit, že je to len výtvar mojej paranoje a fantázie, a nie vysoké monštrum, ktorého kosti bolo vidno cez tenkú, tmavú kožu. Ak to vôbec bola koža. Že je to možno len stojan a ja si vymýšľam. Dúfala som v to a pomalým krokom som vošla do miestnosti. Len aby som uspokojila svoju zvedavosť pred tým, než sa vrátim do postele. Ale musela som rýchlo zastaviť so studeným pocitom hrôzy, ktorý pohltil celé moje telo. Pohlo sa to.

Tam som ešte doteraz nebola.

